

under. Det, at man skal økonomisere med Arbejdet, naar der er mere end Arbejde nok, er urimeligt. Dette, at Arbejderne skal have meget mere i Løn, fordi de skal hjælpe deres arbejdsløse Kammerater, er molboagtigt, det er, fordi de ikke tænker Tanken igennem: de maa arbejde mere, for der er nok at gøre. Jeg sigter slet ikke de danske Arbejdere for at være dovne, det er slet ikke det, der er Tale om, men de maa ikke tro, at det er om at gøre at bestille saa lidt som muligt, for at der kan blive mere til de næste. Nej, de maa gøre saa meget som muligt, for at Arbejdet kan blive billigt udført, thi saa kan der blive meget mere Arbejde.

Jeg skal nu slutte med at udtale Haabet om, at denne Vinters Forhandlinger i Retning af at faa Erhvervskrisen løst ikke skal blive frugtesløse, og at der, uanset at den hellige Krig er erklæret mod Regeringen fra Socialdemokraternes Side, maa komme en Forhandling i Stand — Arbejderne kan maaske hidses op til at tro, at den hellige Krig er god og giver Brød i deres Hus, men jeg kan forsikre dem for, at de faar det ikke ved den hellige Krig, de faar det kun under Forhandling, og de kan være forvissede om, at hvis de ikke gaar ind i den, vil Tilstanden ikke forbedre sig i den Retning, alle haaber. Jeg udtaler Ønsket om, at det maa ske, og jeg glæder mig over for nogle Dage siden i „Aalborg Venstreblad“ at have set en meget forstaaende Artikel af Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, hvori han i Virkeligheden siger det samme, som ofte er sagt fra Venstres Side, at Nedskaeringen vil blive staaende; den kommende Regering, selv om det bliver Stauning, der bliver Føreren for den, vil blive nødt til at lade det hele staa, og han siger, at det er ikke Tanken, at man vil spænde Arbejderne tilbage til en Tilstand, hvor de skulde leve usselt og elendigt; at man skulde sidde og glæde sig over, at man kunde pine dem ned som Fjender — det er en fuldkommen urimelig Tanke. Nej, det, der skal ske i denne Vinter, hvis vi skal fare vel i By og paa Land — det er Samarbejde, det er Forhandling og ikke den store Krig.

Korsgaard: Som det muligen vil være visse af Tingets Medlemmer bekendt, er der ved denne Finanslovbehandling for saa vidt sket en formel Ændring sammenlignet med tidligere, som i hvert Tilfælde de tre største Partier her i Tinget har to Ordførere. Det var Hensigten, at den første Ordfører skulde tale om det rent politiske og den anden Ordfører om det rent finansielle. Jeg antager, at man har gjort Forsøg paa

at indføre denne Ordning med Henblik paa, at man fra saa mange Sider er enig om, at saaledes som Finanslovforslagets første Behandling hidtil har været, har den ikke været ideel. Man har altsaa tilstræbt at specialisere Forholdene. Efter den Erfaring, man allerede har, tror jeg, at man maa sige, at det vil blive meget vanskeligt, idet jeg tror, alle vil give mig Ret i, at de to ærede Ordførere for det finansielle, henholdsvis det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og det ærede Medlem Hr. Pinholt, paa ingen Maade har holdt sig udelukkende til det finansielle. Jeg for mit Vedkommende vil nu gøre Forsøg paa for en Gangs Skyld at holde mig til det, man rettelig bør holde sig til; jeg tror ellers nok, der har været Tilfælde, hvor den højtærede Formand har maattet vise en vis Overbærenhed, jeg haaber i alt Fald, at den i Dag skal blive mindre paakrævet end tidligere. Jeg fastslaar altsaa, at vi allerede ved disse to Dages Forhandling har set, at en Nyordning har sine ganske overordentlige Vanskeligheder. Og jeg fastslaar en Ting til, som viser det. Det, man har tilstræbt fra visse Sider, naar man skulde ind under en Nyordning, var, at hvert Ministerium skulde tages for sig. Naar man nu tænker paa, at det i Virkeligheden skulde være de finansielle Ordførere, der i Dag havde Ordet, og ser, at den højtærede Finansminister ikke en Gang bærer Tinget med sin Nærværelse, tror jeg ogsaa, dette er et Fingerpeg i Retning af, at det ikke vil blive helt let at indføre en Nyordning. Jeg tror, at det vil blive betragtet som fuldkommen vanvittigt, hvis vi diskuterer Indenrigsministeriets Budget, og saa den højtærede Indenrigsminister ikke er til Stede, eller Handelsministeriets Budget, og saa den højtærede Handelsminister ikke er til Stede o. s. v., kort sagt, jeg tror at turde sige, at der er en lang Vej frem, inden saavel Ministeriet som Rigsdagens Medlemmer er tilstrækkeligt skolede til at indgaa paa en saadan Nyordning.

Jeg maa sige, at for mit Vedkommende er det med nogen Bedrøvelse, at jeg maa beherske mig i Retning af ikke at tale almen Politik, saa meget mere som den politiske Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, gav mig en kærkommen Lejlighed til paa Trods af det, der egentlig var tilsigtet med den nye Ordning, at gaa over en Bro, over til det politiske, idet han udtalte, at jeg havde foretaget et ublufærdigt Frieri overfor Socialdemokratiet. Jeg maa maaske lige have Lov til at sige et Par Ord derom, Realiteterne skal jeg komme ind paa ved en senere Lejlighed, om saa Finans-